

Bàn bè, đồng nghiệp và các con số còn nhớ mãi

Written by Võ Xuân Hòa

Thursday, 14 May 2009 11:43 - Last Updated Sunday, 21 June 2009 20:25

There are no translations available.

TỔNG NHỮNG HỒNG NG HỮN CỒ NGUYỄN THẠ OANH !

Dear Colleagues & Friends:

Kính thưa các đồng nghiệp và các bạn:

Thật khó khăn khi phải thưa nhà người bà Oanh đã không còn với chúng ta nữa. Vừa mới đi nay, tôi nghĩ sẽ viết cho bà và viết những ký ức về 2 tuần vừa qua trôi về với tôi. Những ký ức về con người đi công bố và sâu sắc này đã là một niềm vui.

It is still hard to admit that Madam Oanh is not with us. Just tonight I thought of writing her and then the memory of the last two weeks came back to me.

Memories of this compassionate and thoughtful human being will have to be enough.

Tôi chắc là người biết bà trong thời gian ngắn nhất so với những ai đã từng biết về bà. Tôi vẫn còn nhớ vào năm 2006 khi Diep Vuong của Pacific Links báo với Jim Keim, Susan Newfield và tôi rằng chúng tôi nên gặp bà tại một quán cà phê nhỏ mà có món bánh nướng kiểu Pháp ngon tuyệt vời nhất nhà thờ Đền bà ở quận 1

Of those who knew Madam Oanh, I probably have known her for the shortest period of time. I still remember in 2006 when Diep Vuong of Pacific Links told Jim Keim, Susan Newfield, and myself that we should meet with Madam. We met her at a coffee shop that serves great French pastry next to the old Catholic Church in District 1.

Lúc đó chúng tôi đã rất mệt mỏi và nóng đần nên ra ngoài hít thở. Tôi đã kể chuyện về những gì đó tính cách của bà làm tôi cảm giác rằng chúng tôi đang trong một cuộc phỏng vấn và đi vào đó gây một sự chú ý nhất định cho tôi. Chúng tôi nói về những hy vọng của mình để bắt đầu công trình công tác xã hội tại Đền bà ở An Giang. Bà kể cho chúng tôi nghe về tình

Bà n bẻ, đợng nghi p và các con s cón nh mấ

Written by Võ Xuân Hòa

Thursday, 14 May 2009 11:43 - Last Updated Sunday, 21 June 2009 20:25

---

hình công tác xã h i i Việt Nam. Bà t rở n m h ng thú v nh ng gì chúng tôi mu n làm nh ng cũng bày t r ng bà đã nghĩ h u và th t s ch mu n chăm sóc m nh v n c a mình trong yên bình.

We were tired and sweaty. I was exhausted but something in her demeanor made me feel as if we were on a job interview and forced a certain alertness from me.

We talked of our hopes for starting a social work program at An Giang University.

She talked of social work in Vietnam.

She acknowledged interest in what we wanted to do but voiced that she was in retirement and really just wanted to tend her vegetables in peace.

Ch ít lâu sau đó, chúng tôi b t đ u email qua i. Bà đ n thăm tr ng đ i h c West Virginia và tham c các khóa t p hu n c a chúng tôi vào mùa hè tr ng Đ i h c An Giang và t đó bà tr thành m t ng i ch tr ng chính cho nh ng n l c c a chúng tôi n m phát tr n ch ng trình CTXH c a ĐH West Virginia i Việt Nam. M t đ p duy nh t bà đi cùng tôi ra Hà N i cho cu c g p g v i MOET, gi i th u tôi v i nh ng ng i t i ĐH M mà trong 2 năm tr l i đây đã tr thành m t trong nh ng đ i b u cho tr ng ĐH West Virginia trong h i th o th o c a Đ i s quán v giáo d c c p cao t i Việt Nam. Tôi s luôn nh v câu nói c a bà: “Tôi không th v h u vì các con c a tôi v n còn c n tôi”. Và chúng ta là nh ng đ a con CTXH c a bà.

Not too long afterward the e-mailing between us began. She visited West Virginia University and attended our workshops in the summer at An Giang University and became an advocate for our efforts to promote a West Virginia University social work program in Vietnam. On at least one occasion she accompanied me to Hanoi for meetings with MOET, introduced me to people at Open University, and for the last two years was a member of the West Virginia University delegation at the U.S. Ambassador’s conference on higher education in Vietnam.

She was a tireless advocate for the advancement of social work in Vietnam. I will always remember her saying, “I can’t retire my children still need me.”

We were her social work children.

Vào tháng 1 năm 2009, tôi l i đ c may m n tr l i Việt Nam. Tôi đã l sinh nh t bà và vào tháng 12, đúng vào đ p giáng sinh nh ng tôi vẫn mang m t món quà cho bà m c dù bà đã

Bà n bẻ, đợng nghiêp và các con sỏ còn nhỏ mải

Written by Võ Xuân Hòa

Thursday, 14 May 2009 11:43 - Last Updated Sunday, 21 June 2009 20:25

---

chính thỏ c bỏ o rỏ ng bà không cỏ n quà sinh nhỏ t. Tôi đợng quà mỏ t quỏ đỏ a cỏ u nhỏ đỏ c gỏ n vào mỏ t mỏc chìa khóa mà trên đỏ có mỏ t câu nói cỏ a Gandhi, “Hãy thay đỏ i thỏ gỏ i theo cách mà bỏ n muỏ n thỏ y” Đỏ là mỏ t món quà rỏ t nhỏ nhỏ ng đỏ i vỏ i ngỏ i phỏ nỏ kiên cỏ ng này, nhỏ ng lỏ i này chỏ a đợng rỏ t nhỏ u. Bà Oanh à, các con cỏ a bà sỏ rỏ t nhỏ bà.

In January of 2009 I was fortunate to be in Vietnam. I missed her birthday, she was a Christmas baby but I still brought her a present despite her official stand that she did not want birthday gifts. I gave her a small globe of the world on a key chain with a saying of Gandhi’s on it,

“Be the change you want to see in the world.”

This petite but tough-minded woman embodied these words.

Madam Oanh your children will miss you.

Đính kèm là 2 bỏ n pdf vỏ bài báo cỏ a Andy Barnes và tôi vỏ t vỏ bà, vỏ i cỏ 2 phiên bỏ n tỏ ng Anh lỏ n Viỏ t mà tôi đỏ muỏ n đem vỏ cho bà vào mùa hè này.

Attached in Vietnamese and English you will find two pdf files of an article Andy Barnes and I wrote on Madam. I was to bring her a copy this summer.

Neal Newfield